

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

4.

február 19.

ARCANUM DIVINAE SAPIENTIAE - III. fejezet - A válásról

A keresztény emberek az esküvőn nem úgy állnak az oltár elé, hogy „lesz, ami lesz, ha nem sikerül, legfölbjebb majd elválunk.” Hanem sajnos minden válást kudarcok, meg-nem értések sorozata előz meg, és a legtöbbször még a közös akaratból kimondott válás sem teljesen közös akaratból történik, hanem az egyik fél menni akar, a másiknak meg nincsen más választása, ezért hát szenved, és beletörődik abba, hogy nem úgy történtek a dolgok, ahogy szerették volna.

Ez a fejezet ezt a szomorú jelenséget boncolgatja, de nem az egyéni sorsok oldaláról nézve, hanem az Egyház társadalmi felelősségének oldaláról. Az Egyház ezzel az enciklikával meghúzta a vészharangot a századvég társadalmi fejlődése láttán: „A válási kedv - mint egy ragályos népbetegség - napról napra több lelket fertőz meg, s úgy árad, mint partjai közül kilépett folyó”. „A naturalisták szószólói” közül sokan - telve „hamissággal és igazságtalansággal” - „a törvényt akarják felújítani, mert Istent és az Egyházat ki akarják űzni a társadalomból és az emberi kapcsolatokból.”

1880-at írunk. Nem volt még villanyáram, nem volt autó, az embereknek fogalmuk se volt arról, mi az, hogy környezetszennyezés, fenntartható fejlődés, üvegház-hatás, vagy mi az, hogy génmanipuláció. Nem volt jövő nemzedékek ombudsmanja sem.

Így utólag nézve megdöbbenő, hogy az Egyház ezt a vészharangkongatást akkor mivel indokolta. Ezeket írja a válásról szóló fejezet indoklásában:

„Isten adta azt a törvényt, hogy amit Ő teremtett és amit a természet létrehoz, az annál hasznosabb és kedvezőbb az ember számára, minél inkább megmarad eredeti, természetes állapotában. A mindeneket teremtő Isten ugyanis jobban tudja, mi válik teremtményei javára, és Ő mindent úgy rendezett el, hogy célba érjen. Ha pedig a nagy bölcsességgel megalkotott rendet a vakmerő és bűnös ember meg akarja változtatni vagy fel akarja forgatni, akkor még a legbölcsebben teremtett dolgok is ártalmassá válnak, és haszontalanokká lesznek, mert a változás során elveszítik az embert segítő erejüket.”

A XXI. századi környezetvédelem Chartáját olvashatjuk itt. Vajon tényleg ilyen szoros az összefüggés a környezetet károsító hedonista életmód, és a családi élet szétzilálódása között ?

Ez a hét a Házasság hete. Az elmúlt vasárnapon is, és holnap is hálaadó szentmiséket mondanak azért, hogy Isten az ő teremtményeinek Ádámtól és Évától kezdődően ezt az életre szóló szent szövetséget adta - ami a Házasság.

Gondolkodjunk el azon, hogy a házasságunk első napjától fogva mennyi jó dolog történt velünk, de hányszor megesett az is, hogy nem pontosan azt kaptuk, amire vágytunk, vagy amit mi magunknak kigondoltunk.

+ + +

Erőt kértem az Úrtól, - s ő nehézségeket adott,
melyeken megedződtem.

Bölcsességet kértem az Úrtól, - és problémákat adott,
melyeket megtanultam megoldani.

Előmenetelt óhajtottam, - gondolkodó agyat és testi erőt
kaptam, hogy dolgozzam.

Bátorságot kértem. - és Isten veszélyeket adott,
melyeket legyőztem.

Szeretetre vágytam, - és kaptam az Úrtól bajbajutott embereket,
hogy segítsék rajtuk.

Kegyves jóindulata helyett - alkalmakat kaptam a jóra.

Semmit nem kaptam, amit kértem, - és mindent megkaptam,
amire szükségem volt.

MEGHALLGATTA IMÁDSÁGOM.